

aínkarím

9/2017
168

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

Milí farníci,

věřím, že jsme společně strávili prázdniny a dovolenou tak, abychom se mohli vrátit ke svým školním i pracovním povinnostem s novou chutí a odhodláním. Chtěl bych se s vámi podělit o několik zkušeností z farní poutě do Fatimy. Velmi těžko se předávají duchovní zážitky, ale zkusím se o to pokusit. Předně, když se snažíme o dobro, vždy to přináší překážky. Od běžných starostí a zařizování až po překážky zdravotní nebo se prostě nechce. Vždy se modlím, aby na pouti byli ti, kteří tam „mají být“. Ve dvou skupinách nás bylo 111 farníků (14. – 22. 8. a 22. – 30. 8.).

MARIA MATKA SE STARÁ Druhý den putování jsem prosil Pannu Marii, že bychom potřebovali kostel, kde bychom mohli odsloužit mši svatou. A ona nás dovedla do městečka Saint Maximin, kde se nachází bazilika Svaté Marie Magdalény s jejím hrobem a ostatky. Ta, která stála s Marií pod křížem, Marie Magdaléna, která se stala apoštolkou apoštolů, když jim přináší zvěst o zmrtvýchvstání Ježíše. Krásné místo začátku i konce poutě.

MARIA NÁS UČÍ MODLIT SE Tak jako tři malé pastýře, i nás učí se modlit modlitbu Růžence a věřit v sílu této modlitby. Je žebříkem do nebe, je světlem v temnotě, je radostí z víry, je cestou pokání, je to síla v prostotě...

MARIA NÁS UČÍ ZNÁT BOHA Skoro poslední slova, která řekla pastýřům, zněla: *Bůh naslouchá vašemu srdci...*

Jestli Bůh naslouchá mému srdci, znamená to, že je mi blízko, že má o nás zájem, že se stará. Člověk dnes touží, aby ho někdo skutečně vyslechl, udělal si na něho čas, mohl mu říct, co ho trápí a z čeho má strach. V dnešním světě, kde každý chce být slyšen, mít svůj názor, překřičet druhého, je to skoro nové evangelium: *Bůh naslouchá Tvému srdci!*

MARIA VYTVÁŘÍ SPOLEČENSTVÍ Zakusili jsme společenství, které někdy nevytvoříme za několik let. Přitom mezi námi bylo tolik rozdílnosti. Když jsme se loučili, měli jsme pocit, že jsme spolu prožili daleko více než jeden týden. Zároveň se prohloubily vztahy stávající.

Jsmo naplněni velkou vděčností!

o. Vítězslav a poutníci

Sv. Matka Tereza

Narodila se 26. 8. 1910 ve Skopje v Jugoslávii do zámožné rodiny albánských katolíků. Při křtu jí bylo dáno jméno Anežka a Ganxhe. Anežčin otec Nikola Bojaxhiu byl kupcem a vlastnil stavební firmu, zemřel ve 46 letech, pravděpodobně zabit jedem z politických důvodů, když Anežce Ganxhe bylo osm let. Anežka Ganxhe byla již v dětství aktivní farnicí nejen jako zpěvačka ve sboru. Ráda hrála na kytaru a psala verše. Ve 12 letech slyšela kázat misionáře z Indie a pak poprvé pocítila Ježíšovo pozvání k řeholnímu životu. Jak později uvedla, na její cestu měla vliv i matčina výchova a její láska k ubohým. V 18 letech, 26. 9. 1928, odcestovala do Irsku a v Dublinu

29. 11. vstoupila k sestřám Naší Paní Loretánské, zvanými též Anglické panny. Jednalo se o Institut blahoslavené Panny Marie (IBMV). Podle matčiny rady své srdce vložila do Ježíšových dlaní a vykočila ve shodě s jeho vůlí. Noviciát začala v Darjeelingu v Himalájích v Indii. Přijala nové jméno: Marie Terezie od Dítěte Ježíše. Po dvou letech zde 24. 5. 1931 složila časné sliby a byla poslána do Lorety v Entally v Kalkatě, komunity loretánských sester vyučujících na St. Mary's School, protože kongregace má pedagogické zaměření. Trvalé sliby složila 24. 5. 1937 a po nich dál působila na mariánské střední škole jako učitelka zeměpisu a dějepisu. Vynikala odvahou a organizačním talentem. Ovládala angličtinu, hindštinu a bengálštinu. V roce 1944 se stala ředitelkou školy. Měla všímavé oči k potřebám druhých a jejího srdce se stále více dotýkal pohled na trpící ubožáky, kteří umírali na ulicích Kalkaty. Cítila nutnost něco pro ně udělat. Když se 10. 9. 1946 nočním rychlíkem vracela do Darjeelingu na výroční exercicie, došlo u ní k novému povolání, které označila za povolání v povolání. Terezii bylo 38 let, když 17. 8. 1948 vyměnila zajištěný život v kongregaci loretánských sester za život na ulici bez jakýchkoli prostředků. Hábit kongregace nahradila oděvem pro chudáky - bílým sári s modrým lemem. Byla přesvědčena o jediné jistotě, že Bůh je s ní a ona má konat Boží dílo. Absolvovala kurz základní hygieny, ošetřování a porodnictví a vydala se do brlohů mezi nejnuznější. Na jaře 1949 měla první pomocnici a následně se k ní přidala skupina bývalých žaček. Tak začala vznikat kongregace Sester misionářek lásky, kterou 7. 11. 1950 schválil arcibiskup Petr. V roce 1952 otevřela dům pro umírající Nirmal Hriday Ashram. Další rok pro rostoucí kongregaci diecéze levně koupila tříposchodový dům na Lower Circular Road 54A, který se stal mateřincem kongregace. Z něj odcházely sestry učít do škol, zdravotních středisek a hospiců. V září 1957 Tereza otevřela mobilní jednotku pro pomoc malomocným a v květnu 1959 založila dům v Ranchi v Bihar, který byl první mimo Kalkatu. Byly otvírány i domy v dalších částech světa (Venezuela, Ceylon, Řím, Londýn aj.).

V roce 1979 získala Nobelovu cenu míru. Když ji přebírala řekla v proslovu: "Dnes je největším nebezpečím pro mír zločin proti nenarozenému dítěti. Když matka dovede zabít vlastní dítě, co zadrží lidi od toho, aby se vzájemně nevráždili?" A vyzvala ke společnému slibu chránit jednotlivé nenarozené děti. Od roku 1980 začala otevírat své domy i v zemích s komunistickým režimem. Naši zemi poprvé navštívila 9. 11. 1984 na pozvání kard. Tomáška. Do konce života zachovávala Tereza přísnou disciplínu. Zemřela 5. 9. 1997 ve věku 87 let. Blahořečena byla sv. Janem Pavlem II. v Římě 19. 10. 2003, v den, kdy Církev slavila Světový den misí. V promluvě řekl: "Velikost Matky Terezy spočívá v tom, že dokázala dávat, aniž by počítala, dávat "až to bolí". Svatořečena byla papežem Františkem 4. 9. 2016. Církev si ji připomíná 5. září

MS

Vzpomínka na pana Jana Marka

V neděli 25. června 2017 zemřel ve věku 75 let dlouholetý varhaník našeho farního kostela Navštívení Panny Marie pan Jan Marek. Vystudoval Vyšší průmyslovou školu stavební a až do roku 1993 pracoval jako projektant konstrukce mostů v Hutním projektu Ostrava. K hudbě tíhnul od dětství - jako dítě hrál nejprve na foukací harmoniku, později bral soukromé hodiny klavíru a studium hry na varhany dokončil v nově otevřeném varhanním oddělení Státní konzervatoře v Moravské Ostravě. Absolutorium konzervatoře sice kvalifikovalo pana Marka na učitele varhanní hry, jelikož se však „nevyrovnal s náboženskou otázkou“, mohl pedagogicky působit až po r. 1989, a to na Základní umělecké škole Leoše Janáčka ve Vítkovicích, kde působil až do roku 2000.

Na základě impulzu p. Marka zhudebnil P. Josef Olejník některé chybějící žalmy a následně v průběhu dalších let zpracoval pan Marek celou žalmovou tvorbu P. Olejníka a přichystal ji k vydání, stejně jako sbírku veršů před evangeliem. Pan Marek rovněž spolupracoval na publikaci „Snadné doprovody písní z Kancionálu“. Trvalou stopu zanechal také jako člen redakční rady časopisu Varhaník, a to v letech 1999 až 2014, kde se ve svých člancích věnoval zejména připomínce jubileí hudebních osobností moravských diecézí a rovněž psal o aktivitách Jednoty na zvelebení církevní hudby na Moravě.

Jeho celoživotním posláním se však stala vytrvalá služba ředitele kůru farního kostela. Příležitostně spolupracoval se členy ostravské filharmonie, o velkých svátcích doprovázel pěvecký sbor a orchestr řízený F. Hábou, zavedl ve farnosti nové formy chrámového zpěvu v rámci obnovené liturgie: žalmy, zpěvy před evangeliem a ordinária (včetně uvedení latinského „Missa mundi“) a realizoval řadu varhanních koncertů. Jako varhaník byl znám v širokém okolí a měl zmapované všechny varhany v okolí a spolupracoval na jejich opravách a údržbě. V roce 2010 obdržel „Poděkování a uznání za dlouholetou obětavou službu varhaníka a záslužnou činnost pro farnost Ostrava-Zábřeh“ od ostravsko-opavského biskupa Františka Václava Lobkowicze.

Liturgii vytrvale doprovázel až do chvíle, kdy úbytek tělesných sil mu neumožňoval vystoupat po úzkém a točitém schodišti na kůr. Rozloučení s panem Markem se uskutečnilo ve čtvrtek 29. června 2017 v zábřežském kostele a je pochován v rodinném hrobu na hřbitově ve Vítkovicích.

Kéž za svou dlouholetou službu na kostelních kůrech dojde odměny u Pána. (zkráceno a upraveno podle: Zpravodaj Musica Sacra, číslo 3, 2017).

OSOBNÍ VZPOMÍNKA: Na pár let jsem jako dítě, které sotva dosáhlo v „jarmilkách“ na pedál, patřila mezi žáky pana Marka. Každý rok za odměnu s námi žáky jezdil na některé z velkých poutních míst na Moravě (zejména na jeho milovaný Hostýn). Vždy zařídil, abychom si mohli v průběhu či lépe po skončení liturgie

zahrát nějakou skladbu v „plénu“ (v jazyce tehdejšího vykuleného dítěte tedy „na plné pecky“), což byl vždy nezapomenutelný zážitek. Mé loňské setkání s panem Markem mě mile překvapilo, neboť si mě i po téměř 20 letech pamatoval (včetně jmen členů mé rodiny a také skladeb, u nichž si pamatoval, které pasáže mi šly a které jsem „mastila“☺). Toto „setkání po letech“ mě rovněž inspirovalo k tomu, že nikdy není pozdě pokračovat tam, kde kdysi člověk začal (a pak možná trochu zbytečně přestal☺). Takže se nakonec asi přece jen „hecnu“ a budu pokračovat ve varhanním kurzu, na kterém se mi nikdy nechce jít na výuku do kostela s teplotou alá doba ledová, kde jsou přísní kantoři a ještě ve vlaku „drtím“ na testy z hudební teorie ☺. A přestože ani díky kurzu určitě nedosáhnou varhanních a hudebních kvalit pana Marka, snad se budu stále méně stydět za „opovázlivost“ stoupat po točitém schodišti a zasedat za „jeho“ královský nástroj ve farním kostele. TH

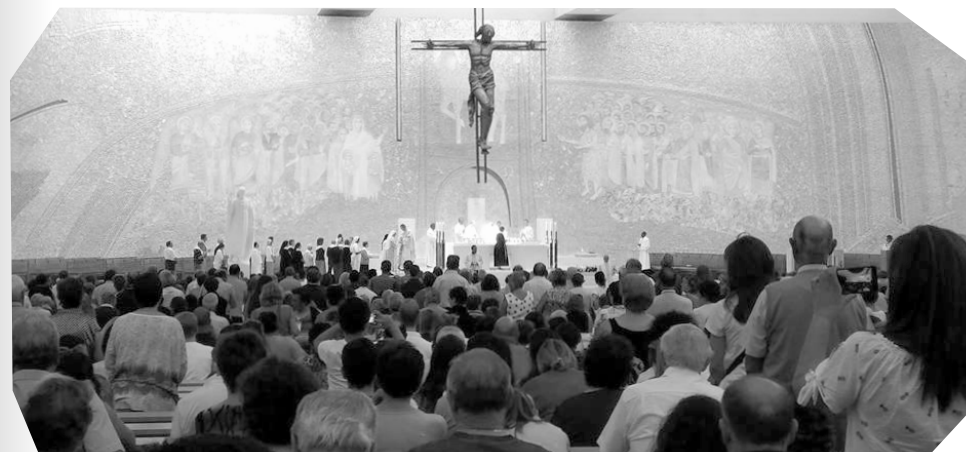
Po kolenou pro naději

Při přemýšlení, zda pojedeme na pout' do Fatimy s naší farností, mne překvapili moji rodiče, kteří rozhodli za nás a řekli: „Jedeme s vámi!“ Byli jsme s manželem v údivu, že vymění své každoroční lenošení u moře s partou přátel za dlouhou cestu autobusem v podstatě do neznáma (nikdy se žádné hromadné pouti neúčastnili stejně jako my). Jediné, z čeho jsem měla obavy, bylo, jestli to zvládnou vzhledem ke svému zdraví.

Mamka se z nás těšila nejvíce, sbalila trekingové hole a přála si, aby byla zdravá. Znali jsme předem program pouti, věděli jsme, co nás čeká i místa, která navštívíme, ale to, jak na nás pout' do Fatimy bude působit a jak nás ovlivní, jsme netušili.

Hned první večer po příjezdu, sotva jsme vybalili kufry, jsme byli pozváni otcem Víťou na společnou modlitbu růžence u kaple Zjevení. Myslela jsem si, že tam bude hrstka lidí, ale po vstupu na rozlehlé náměstí jakobych se objevila v jiném světě. V šeru se tisíce lidí se svíčkami v ruce v různých jazycích společně modlilo a zpívali růžencem. Po modlitbě růžence se z kaple Zjevení všichni vydali v průvodu za sochou Panny Marie kolem celého náměstí. I když jsem si část nahrála a mám

i fotografie, ten pokoj a klid, který jsem cítila, nemůžu nikomu předat, ani popsat.

Kdykoliv jsme přišli na náměstí před baziliku Panny Marie Růžencové, pohybovali se po mramorovém chodníku klečící lidé, kteří přišli prosit nebo děkovat a posledních tří sta metrů šli (lezli) do kaple Zjevení před sochu Panny Marie po kolenou a modlili se růžencem. Myslela jsem si, že to bez problémů v kleče ujdou. Tak brzy ráno 19. srpna, na sté výročí čtvrtého zjevení, jsem se rozhodla s kamarádkou, že to před snídaní a bez svědků zvládneme. Samy jsme ale nebyly. Je to chodník bolesti, utrpení a víry, ale také naděje. Snažila jsem se modlit růžencem, ale současně jsem se omlouvala všem, které jsem viděla předešlé dny se různě v kleče krotit a zastavovat a na které jsem se dívala nechápavým pohledem, vždyť to vypadalo tak snadně. Bolí to moc, nejsme zvyklí a přiznám se, že konec jsem šla po čtyřech a ještě dnes se mi hojí kolena. Byla to pro mě lekce pokory.

O to větším překvapením bylo, že se jít cestu pokání, proseb a naděje rozhodla i má maminka, která špatně chodí a když si klekne, sama nevstane. Chtěla ujít alespoň kousek. Vzala si pro jistotu molitanové chrániče na kolena a v půlce stezky jsme jí pomohli kleknout. Pomalu postupovala kupředu, šli jsme vedle ní a čekali, abychom jí pomohli vstát. Došla až ke kapli, nezastavila se a lezla v kleče kolem kaple. Nikdo z nás to nečekal.

Každý den pouti do Fatimy jsme byli svědky něčeho, za co máme být vděční a děkovat. Ať to byla krása přírody, starobylých měst a staveb, duchovní zážitky, krásné počasí, vstřícní lidé, bezpečné cestování i návrat domů...

Děkujeme Panně Marii nejen za nás a mé rodiče, ale za všechny poutníky, za ochranu a přímluvu na pouti. *poutnice*

Poutní zájezd do Fatimy (22. 8. – 30. 8. 2017)

Motto : Bůh naslouchá našemu srdci skrze P.Marii.

1. DEN, ÚTERÝ 22. 8.

V 8.30 mše sv. v kostele Sv.Ducha. Pak odjezd v cca 9 hodin autobusem do Prahy na letiště Václava Havla. Po odbavení jsme čekali na přilet letadla z Portugalska. Letadlo společnosti Portugal přiletělo a my se setkali s první skupinou naší farnosti, která z letadla vystoupila. Objetí, předání dojmů z cesty - prý bylo super jak po stránce duchovní, tak i po stránce turistické. V 17.40

odlet naší skupiny letadlem do Lisabonu. Přilet 20.50. Časový posun – O HODINU MÉNĚ... 19.50. Po vyzvednutí zavazadel na nás čekal v hlavní hale otec Vítek Řehulka. Přesunuli jsme se do autobusu, který nás zavezl ke krásnému hotelu Avenida de Fatima. Ubytovali jsme se ve dvoulůžkových pokojích.

2. DEN, STŘEDA 23. 8.

Ráno snídaně, naše mše sv. v Kapli zjevení. Dopoledne volno. Prošli jsme se ke kostelu P.Marie Růžencové a k velkému kostelu u sochy Jana Pavla II. Krásná chvíle v kapli Nejsvětější Svátosti. V poledne oběd. Odpoledne odjezd do Lisabonu. Prohlídka města. Procházka po nábřeží řeky, katedrála (hrobka Vasco de Gamy), rodný dům sv.Antonína, klášter sv.Jeronýma. Večer zpátky do Fatimy na večeři v restauraci - ryba s oblohou.

3. DEN, ČTVRTEK 24. 8.

Po snídani odjezd do Batalthy - dominikánského opatství Panny Marie Vítězné, pak Alcobasa - cisteriánské opatství P.Marie s hroby Dona Pedra a Inez de Castro, nakonec Nazare - poutní kostel P. Marie Nazaretské, mše sv. Pak vyhlídka na Atlantik. Autobus s námi sjel dolů k Atlantiku, večerní „koupání“ ve studené vodě, ale byly silné vlny přílivu a odlivu, takže do vody se odhodlali jen ti nejodvážnější, ostatní zůstávali na břehu a nechali se šplouchat silnými vlnami. Večer zpátky do hotelu, večeře, růženec u Kaple zjevení a svíčkový pochod.

4. DEN, PÁTEK 25. 8.

Ráno snídaně, naše mše sv. v kostele P.Marie Růžencové, kde jsou pochovány ostatky Františka a Hiacinty. Pak křížová cesta směrem k místům ostatních zjevení a k domkům, kde bydlely děti František, Hiacinta a Lucie. Nákupy, večeře. Růženec u Kaple zjevení a svíčkový pochod.

5. DEN, SOBOTA 26. 8. (39. VÝROČÍ SVATBY)

Ráno naše mše svatá v Kapli zjevení, pak snídaně, dopoledne jsme se prošli pěšky k farnímu kostelu ve Fatimě, kde jsme u křtitelnice, kde byly pokřtěny děti František, Hiacinta a Lucie, obnovili křestní sliby. V kostele měla být svatba, tak jsme se tam dlouho nezdrželi. Odpoledne návštěva obchůdku a pak vinotéky s koštěm vína.

6. DEN, NEDĚLE 27. 8. (POSLEDNÍ DEN VE FATIMĚ)

Poslední procházka ke Kapli zjevení a posezení v tichu v kostele P.Marie Růžencové (byla jsem duchem spojena se všemi živými i zemřelými členy naší rodiny, farnosti, s přáteli), v 11 hod. mše sv. u sestřiček, oběd, odjezd směrem k domovu. Projeli jsme Portugalsko, Španělsko, jeli celou noc...dojeli ráno do Narbonne.

7. DEN, PONDĚLÍ 28. 8. (KOUPÁNÍ VE STŘEDOZEMNÍM MOŘI)

Dopoledne mše sv. v kostelíku v Narbonne, Pak přesun k moři, nádherné koupání, malé vlnky, krásná písčiná pláž se táhla hluboko do moře, plavání, poskakování ve vlnách, v poledne procházka městečkem, na oběd jsme si dali pizzu. Pak se vrátili k moři. Po 17 hodině odjezd směr Arles. Tam ubytování v motelu. Večerní prohlídka městečka Arles. Koloseum, katedrála (v níž byl korunován Karel IV), divadlo, střed městečka oživlý - stoly venku, hudba... Zpátky na pokoj a spát...

8. DEN, ÚTERÝ 29. 8.

Po snídani odjezd směr Saint Maximin, kostel Máří Magdalény (s její kryptou). Tam mše sv., po ní už odjezd směrem domů. Pak nádherná cesta podél Středozemního moře francouzskou Provance. Zastávka v Cannes a na benzínkách. V Itálii asi 102 km od Verony jsme měli 1000 km k domovu. Noční jízda do ČR. Hranice s Rakouskem v 0:44. Rakouskem jsme projeli v noci (směr Villlach). K ránu v 8:20 se objevil konečně Mikulov. A jsme doma, skoro doma.

SHRUTO:

Náš zájezd měl 58 účastníků. Délka trasy z ČR do Fatimy cca 3200km. Bohaté snídaně (ovoce, zelenina, sýry, datle, sušené švestky...) Velmi bohaté večere, víno. Skvělé soudržné duše. Při mších svatých hrála Mariánka Luxová a malá scholička sborečku zpívala s ní. Zájezd byl skvěle připraven. Řidiči ochotní a perfektně ovládali své řidičské umění.

DUCHOVNO:

To si každý našel sám. Bylo mnoho možností prožít krásné chvíle s P.Marií, každý den byla mše sv., společné modlitby růžence. Bylo dostatek volných chvil na prožití rozjímání v kostelích a kaplích...K odevzdání svých myšlenek, proseb...

Tolik ve zkratce. Byly to nádherné dny, které opět spojily naše farní společenství v jednu rodinu.

Celostátní setkání mládeže v Olomouci

Ve dnech 15. - 20. 7. 2017 se v Olomouci uskutečnilo celostátní setkání mládeže.

Tohoto setkání se zúčastnila i mládež naší farnosti. Někteří v přípravném týmu, jiní jako účastníci.

Akce oficiálně začala v úterý večer scénkou, která se postupně rozvíjela po dobu celého týdne. Společný program se konal vždy v Korunní pevnůstce, kde jsme také každý den slavily mši svatou s některými přítomnými otci biskupy. Samotné setkání mělo bohatou náplň - různé zajímavé přednášky, workshopy, sportovní aktivity, koncerty, modlitby, katecheze apod.

V pátek se konalo setkání po diecézích, kterého se zúčastnili mladí z celé naší ostrovsko-opavské diecéze i s oběma biskupy. Poté jsme se vydali na pouť na Svatý Kopeček, kde jsme měli mši svatou celebrou otcem biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem. Následující den byl trochu volnější, ale určitě jsme se nenudili. Na náměstích v centru Olomouce byly připraveny stánky, kde jsme se mohli dozvědět více o různých řádech, organizacích aj. Večer nás pak čekala překrásná vigilie opět v Korunní pevnůstce. V neděli jsme se rozloučili poslední mši svatou a poté jsme se rozjeli do svých domovů. *Martin*

ze skautského deníku

I. července 2017

Slunce pomalu vstávalo zpoza mlžného oparu, který obepínal celý rozsáhlý obzor. Necelé dvě desítky mladých kluků a holek otevírají oči po dlouhém odpočinku. Ven ze spánkových komor je vyvádí několik osob, oblečených do špinavého outdoorového oblečení, na hlavách helmy nebo plynové masky. Včera usínali ve stanech, které si sami postavili – dneska je datum v kalendáři o tisíc let dále a lidstvo téměř zničeno nukleární válkou. Dokáží se postavit místnímu samozvanému vládci a přežít

ze skautského deníku

v nehostinné post-
apokalyptické
pustině?

Na tuto otázku
hledali skauti
z Ostravy-Zábřehu
odpověď dva týdny.
Na louce nedaleko
Nového Jičina, kde
si sami postavili
veškeré zázemí,
sportovali, tvořili,
řešili hádanky
i společně vařili.

Ve třech týmech se
učili různé skautské
dovednosti, které
pak v praxi využívali

při celodenních výsadcích nebo obraně tábora před nájezdníky. Podle toho, jak se jim v týmu i jako jednotlivcům dařilo, pak získávali body a na konci tábora v akční dražbě vyhrávali hodnotné ceny.

Nejdůležitějším závěrem tábora však byl slavnostní slibový oheň. Skautský tábor nejsou jen super dva týdny uprostřed léta; je to vyvrcholení nabitého celoročního programu a akcí ve skautském duchu s nejlepšími přáteli. Na závěr proto u slavnostního ohně noví členové slibují celoživotní oddanost vyšším skautským ideálům – Pravdě a Lásce. Všichni si tak připomínáme, že skautem člověk není jen na táboře, ale každý den po celý život.

Na skautský turnus navazoval tábor pro mladší členy střediska – vlčata a světlušky. Toho se zúčastnilo 21 dětí ve věku 5 až 10 let. Nesl se v duchu pohádkových postavíček Pušíků. Děti naučili Pušíky a sami sebe třídit odpadky, rozdělovat oheň, postavit stan, rozeznávat světové strany nebo poznávat různé bylinky. 10 dnů v souladu s přírodou a skautskými zásadami si děti moc užily. Stejně jako u skautů i tady byl tábor zakončen slavnostním ohněm a slibem, který složilo 5 dětí. Pro všechny to byl velký den, jak popsala jedna světluška: „Moc jsem se styděla, ale jsem na sebe pyšná, že jsem to zvládla, že je ze mně opravdová světluška a že můžu patřit ke skautům.“ Po táboře vlčat a světlušek měli tábor také skauti z Ludgeřovic.

Velký dík patří také kněžím, kteří během všech turnusů přijížděli a zajišťovali nám krásné mše svaté uprostřed přírody. Všichni – skauti, vlčata i světlušky i vedoucí – odjeli z táborů spokojeni, nadšení a plní očekávání, co přinese další školní rok.

Br. Piškot

OSLAVY 10. VÝROČÍ

posvěcení kostela Svatého Ducha
v Ostravě-Zábřehu

Pátek 20.10.2017 - 17.00

Mše svatá na poděkování

Hlavní celebrant Mons. František Václav Lobkowicz, OPraem., biskup ostravsko-opavský

Sobota 21.10.2017 - 16.00

Benefiční běh pro Jakuba

Neděle 22.10.2017 8.30 a 10.30

Mše svatá

Hlavní celebrant Mons. Mgr. Martin David, pomocný biskup ostravsko-opavský

Neděle 22.10.2017 17.00

Slavnostní koncert v kostele Svatého Ducha

Účinkovat budou absolventi Schola Cantorum Basiliensis (Švýcarsko)

Pavla Flámová (ČR) - soprán

Shio Ohsita (Japonsko) - barokní housle

Lukas Hamberger (Rakousko) - barokní housle

Eva-Maria Hamberger (Rakousko) - cembalo

Péter Jánosházi (Maďarsko) - barokní violoncelo

Srdečně Vás zve
Římskokatolická farnost
Ostrava-Zábřeh

www.farnostoz.cz

Informace září/říjen

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

PASTORAČNÍ CENTRUM "PASTORÁČEK"

Pondělí 1. třída 13.45 – 14.30 hodin

2. třída 1. sk.: 14.30 – 15.30 hodin, 2. sk.: 15.30 – 16.30 hodin

3. třída 16.35 – 17.35 hodin

PASTORAČNÍ CENTRUM - KNIHOVNA

Pondělí 4. třída 14.00 – 14.45 hodin

5. třída 14.45 – 15.30 hodin

6. třída 15.30 – 16.15 hodin

7. třída 16.15 – 17.00 hodin

8. + 9. třída 17.00 – 17.45 hodin

Středa středoškoláci: 16:30 + mše sv.

spolčo Duch: mše sv. + 19.00

FARNÍ KOSTEL – „NAD SAKRISTÍÍ“

Středa 1. třída 14.15 – 15.00 hodin

4. třída 14.30 – 15.15 hodin

6. třída 15.30 – 16.15 hodin

Čtvrtek

3. třída 14.30 – 15.30 hodin

5. třída 16.15 – 17.00 hodin

1. – 3. třídu vede

Ing. Mgr. Františka Böhmová - teta Fany

4. – 9. třídu vede

P. Mgr. Jakub Dominik Štefík - kaplan

21. 9. v 9.30 TŘETÍ POUŤ SENIORŮ, katedrála Božského Spasitele Ostrava

23. 9. v 10.00 OSLAVA 100. VÝROČÍ ZJEVENÍ PANNY MARIE VE FATIMĚ,
katedrála Božského Spasitele Ostrava

25. 9. od 17.00 KURZ EFEKTIVNÍHO RODIČOVSTVÍ (1. lekce), Pastorační
místnost nad Farním kostelem Navštívení Panny Marie,
Ostrava-Zábřeh, informace a přihlášky - Marie Varechová
marievarechova@seznam.cz, tel: 725 255 901, cena: 1200,-
Kč/osoba, nebo 2000,-Kč/manželský pár, více informací na:
kurz-efektivniho-rodicovstvi.webnode.cz

3. 10. v 18.00 VERNISÁŽ SUŠ, Pastorační centrum Jana Pavla II.

4. 10. v 19.00 SETKÁNÍ KATECHUMENŮ II. ROČNÍKU, Pastorační centrum Jana
Pavla II.

5. 10. v 19.00 SETKÁNÍ KATECHUMENŮ I. ROČNÍKU, Pastorační centrum Jana
Pavla II.

7. 10. v 17.00 MARIÁNSKÁ POBOŽNOST KAPLE U LIDLU S PROCESÍM, u kaple

aínkarím

– měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947.
Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. | Příspěvky
zasílejte na: ainkarim@centrum.cz | Internet: www.farnostoz.cz | Vedoucí redaktor: o. V. Řehulka
Redakční rada: o. J. D. Štefík, o. V. Tomiczek, M. Domašík, M. Staňková, F. Böhmová, L. Štulová
Grafická úprava a sazba: A. Kuchařová | Číslo 168 dáno do tisku 22. září 2017